

Znaczenie ofiar Dnia Pojednania

„Lecz Chrystus, który się zjawił jako arcykapłan dóbr przyszłych, wszedł przez większy i doskonalszy przybytek, nie ręką zbudowany, to jest nie z tego stworzonego świata pochodzący, wszedł raz na zawsze do świątyni nie z krwią kozłów i cieków, ale z własną krwią swoją, dokonawszy wiecznego odkupienia” – Hebr. 9:11-12.

Okupowa ofiara Chrystusa i Jego ofiary za grzech są wspólnym aktem pojednania między człowiekiem a Bogiem. Wiemy, że społeczność człowieka z Bogiem została przerwana przez grzech naszych pierwszych rodziców w Edenie. Udowadnia to apostoł św. Paweł w Liście do Rzym. 5:12-14: „Przełoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć...”.

Ofiary Dnia Pojednania są pięknym obrazem tego, czego wymagało Boskie prawo dla przywrócenia społeczności człowieka z Bogiem, dla przywrócenia wiecznego życia i utraconego raju. Żydzi przez te ofiary mieli prawo do społeczności z Bogiem i dostęp do Boskich błogosławieństw, zaś Kościół będąc częścią Ciała Chrystusowego, nie staje się przez to częścią ofiary okupowej, ale częścią ofiary za grzech.

Ofiara ludzkiej natury Pana stała się okupem za świat, jednak dotychczas nie została jeszcze zastosowana za całą ludzkość, lecz złożona na konto Boskiej sprawiedliwości, na konto Ecclesji, tj. Kościoła Chrystusowego, który jest Jego Ciałem.

Bóg dał obraz tej rzeczy w Starym Testamencie, postanawiając Żydom figuralny Dzień Pojednania, który pokazywał to, co miało się dzieć w wieku Ewangelii odnośnie ofiary za grzech i udziału w niej Kościoła.

Dzień Pojednania rozpoczynał się ofiarą cielca, który przedstawiał ofiarę Pana Jezusa, zastosowaną za Kościół. Krwią cielca była kropiona ubłagalnia w świątyni (za domowników wiary). Społeczność, czyli Kościół, przedstawiona była w dwóch kozłach. Symbolizują one lud Boży – wszystkich tych, którzy poświęcili swoje życie ofiarą świętą i przyjemną Bogu (Rzym. 12:1; Żyd. 13:11-13). Jeden z tych kozłów stał się identyfikacją cielca, czyli przeszedł te same doświadczenia, tę samą procedurę ofiary, co cielec. Kozioł ten przedstawia klasę wierzących, którzy codziennie naśladowują Jezusa i są w obecnym czasie uczestnikami Jego cierpienia, zaś uczestnikami Jego chwały staną się w przyszłości (mówi o tym apostoł Paweł w 2 Tym. 2:11-12).

Ofiara Dnia Pojednania składała się z dwóch części – z

ofiary cielca i ofiary kozła. Zabicie cielca nie zakończyło ofiary za grzech, ponieważ w Boskim planie Najwyższy Kapłan – Jezus miał ofiarować dwie ofiary: cielca i kozła, to znaczy, ofiarować swoje prawo do życia oraz swoje ciało, czyli Kościół. Najwyższy Kapłan najpierw wniósł do Świątyni Najświętszej krew cielca, a następnie krew kozła Pańskiego i pokropił nią ubłagalnię. Gdy to zostało uczynione, ofiara za grzech zakończyła się (Żyd. 1:3-4; Jan 3:16; 3 Mojż. 16:11-16).

Śmierć Jezusa sprowadza błogosławieństwa na świat przez Jego Ciało, którym jest Kościół. Ofiara Chrystusowa jest wystarczającą ceną okupową za grzech Adama (1 Tym. 2:6) i do okupu, jaki złożył Chrystus, nie potrzeba żadnego dodatku.

W Boskim planie mieści się zarządzenie obejmujące oprócz Jezusa także Kościół, którego On jest Głową i który stanowi Jego Ciało: klasa Oblubienicy Chrystusowej ma udział w ofierze za grzech, aby móc uczestniczyć w niebiańskiej chwale (Efez. 1:4).

Pamiętać należy, że nic mamy osobistej tożsamości w Świątyni. Kozioł – poświęcone ludzkie istoty, które zostały złożone na ofiarę, po przyjęciu jej przez Boga stają się członkami Najwyższego Kapłana, którego dziełem jest również ofiara za grzech.

Powstaje pytanie: Co stało się z innymi ofiarami Zakonu, których było tak wiele?

1. Święto Przejścia – ofiara całopalenia (4 Mojż. 28:19-24); ta ofiara była składana codziennie przez 7 dni; ok. 70 bydła.
2. Święto Pierwocin (4 Mojż. 28:26-30); 11 bydła raz w roku.
3. Nowy Rok Cywilny – Święto Trąb (4 Mojż. 29:1- 2); 10 bydła.
4. Święto Oczyszczenia – Utrapienia (4 Mojż. 29:7- 8); ofiary jak wyżej.
5. Ofiara ustawiczna; na każdy dzień dwa baranki – jeden rano i jeden wieczorem (2 Mojż. 29:38); 720 baranków rocznie.
6. Oprócz ofiary ustawicznej ofiarowano w każdy sabbat dwa baranki (4 Mojż. 28:9-10); 2 x 51 = 102 baranki.
7. Na każdy nów miesiąca ofiarowano 2 cielce i jednego baranka oraz 7 baranków rocznych (4 Mojż. 28:11); 120 bydła rocznie.

Kapłani niekiedy wykorzystywali te ofiary dla własnych celów, toteż Jezus krytykował ich, że gwałcą sabbat (Mat. 12:5). Nie wystarczyło, by naród izraelski jedynie mówił: „Panie, my jesteśmy Tobie bardzo, bardzo wdzięczni”. Tę wdzięczność musieli udowodnić setkami

ofiar złożonych na dziedzińcu świątyni.

A jak wygląda nasza ofiara? Apostoł Paweł, znawca Zakonu, wyjaśnia, że dopełniamy ucisków Chrystusowych na ciele naszym - za Ciało Jego, którym jest Kościół (Kol. 1:24). Dlatego po dokonaniu okupowej ofiary Chrystusa starozakonne ofiary straciły swoją wartość - po prostu, przestały istnieć, a „*my wyszliśmy do Niego*

za obóz, znosząc urągania Jego” - Żyd. 13:11-13. „*Abyśmy wzięli obietnice wiecznego dziedzictwa*” -Żyd. 9:15.

Kaleta Stanisław
R-
„Straż”